

Vissza a gyökereinkhez!

„Felnéztünk az égre, sütött a nap, bár az ég alja nem volt tiszta, kicsit szürkésen kékes, érezhető volt a változás szele, figyeltük az állatokat, viselkedésükből megtudhattuk, milyen idő várható holnap”. Őseink, együtt lélegeztek a természettel, odafigyeltek minden rezdülésére, így éltek mindennapjaikat. Sajnos a mai világban egyre távolabb kerülünk környezetünkől, egymástól, s már nem is tudjuk, hogy lehet élni áram, hűtő, víz, televízió, rádió, telefon nélkül. Bevallom, kicsit aggódtunk, mit fog reagálni harminchat kisémbert a nomád körülmények láttán. Az ország minden tájáról vándoroltak hozzánk és július 20-án elkezdődött a hétnapos, bentlakásos nomád táborunk. A helyszín a gödöllői dombság területén, Gomba falu mellett Magfalván került megrendezésre. Célul tűztük ki, megmutatni mindent a fiataloknak, és átadni tudásunkat, amit egy hét alatt lehetséges, hogyan kell együtt élni a természettel, óvva és tisztelve azt. A kis csapat szervesen részt vett a tábor életéhez szükséges munkákban, szedték a tűzifát, húzták a kútból a vizet, segédkeztek az ételek elkészítésében, vágták a fát. Mit is mondjak- döbbenetes, hogy játékosan, harminchat fiatal pulya röpke húsz perc alatt annyi fát gyűjtött, hogy szinte egész hétre elegendő volt- lenyűgözött minket. Két nap alatt mindenki hozzászokott a körülményekhez és megtanulta a szokásokat, kezdték érezni a természet jeleit. Lassan megértették, hogy itt nem az én számít, hanem a közösség, mindenki, mindent a közösségért tesz és cselekszik. A vadócok négy törzsbe tömörültek, mindenki nevet választott magának, amely természettel kapcsolatos volt. (zsálya, patak, zúgó, szarvas, kő, csikó.....)

Érdekes, hogy a nevek mennyire találóak lettek, szinte minden táborlakó tudat alatt olyan nevet választott, amely személyiségének megfelelt. A tábori mindennapjait az időjárás alakította, természetesen volt napi programtervezet, de mint tudjuk egy ilyen típusú táborban, nem lehet szigorúan ragaszkodni a papírfórmához. Délelőtt folytak a törzsi foglalkozások, versenyek. Délután kezdődtek a kézműves foglalkozások, minden napon több tevékenység közül választhattak a nomád csemeték, volt agyagozás, nemezelés, lovaglás, kötélhúzás, bőrkészítés, fafaragás, méhészkedés, kenyérsütés, ijjázkodás, dárдавetés, rönkhajtás. További foglalkozásainkban népi játékokkal, tánccal és verssel gyarapítottuk a táborlakók tudását. A vacsora után a tábortűz mellett közös énekléssel, zenéléssel és jókedvű beszélgetéssel zártuk a napot. Két alkalommal, éjszakai túrát rendeztünk, elemlámpa nélkül, kizárólag érzékszerveinkre és a csillagokra hagyatkozva, izgalmas és érdekes volt. A természet hangjai felerősödtek és átélhettük a fák, növények, élőlények mozgása által keltett neszeket. Jellemzően borús, esős idő alakította a hetet, azt hittük, a semmi közepén megoldhatatlan problémával nézünk szemben. Nem gondoltuk volna, hogy a táborozó gyerekeket egyáltalán nem zavarja az idő, sőt, amikor meghallották, hogy zuhogó esőben sárcsúzás és iszapbirkózás következik, kiabáltak és ugráltak örömben. A szülők egymás után hívtak minket, mit csinálunk ilyen időben? Nem fázunk? Hogy bírjuk? Szinte nem hitték el-, „semmi gond kedves hölgyem, uram”-, mindenki jól érzi magát. A tábor a végéhez közeledett, utolsó nap-szombaton- végre jó idő lett, így egész napos akadályversenyt és sorversenyt szerveztünk, gyakorlati, elméleti feladatokkal. Este ünnepélyesen lezártuk a tábor és megköszöntük a lehetőséget Magfalva tulajdonosának, hogy ott lehettünk, kézműveseinknek, hogy elhívatottan tanítottak minket, tanárainknak, hogy szeretettel, lelkiismeretesen végezték feladatukat, a konyhán segédkező barátainknak, akik biztosították az ellátást, majd a fiataloknak a részvételt. Mindenki szeme könnyes lett, az érzelmek cikáztak szívünkben, lelkünkben. Mit is mondhatnék még, csak hallgattuk a vadócok köszönő szavait -„Ez jó volt, ez jó volt, ez fantasztikusan jó volt”.